

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
και χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετροῦντες χρόνον
'στην γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολυ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα και 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐνδεκα τοῦ Μᾶν τώρα,
και γαϊδούρια πέρνουν φόρα.

Ἐξῆντα τέσσαρα δύν' έπτακόσα,
κι' εἰς ἵπποδρόμια σκόνῃ λυσσῶσα.

Ἀγῶνες ἱππικοὶ
ὄντως Ἑλληνικοί.

Π.—Εἰς τοὺς μεγάλους ἱππικοὺς, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
θὰ πῆγες δίχως ἄλλο.
Φ.—Τὴν Κοινωνίαν, Περικλῆ, συντρέχοντες τὴν Φίλιππον
ἐσπεύσαμεν μὲ τοὺς τρανοὺς
πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς κλεινοὺς,
εἰ σπóρτσμαν νὰ τρυφήσωμεν και θέαμα παυσίλυπον.

Ω! χαῖρε, κράτος ἱππικὸν και πλήρες εὐνομίας,
φιλίππων στίβος σὲ καλεῖ,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ 'στὴν Φασουλῇ:
θεῦτε κι' ἐμεῖς ἄς σπεύσωμεν εἰς τὰς ἵπποδρομίας,
εἰ νὰ γίνῃς Ἀμαζών, ὅλη δροσὶὰ και χάρις,
κι' ἐγὼ νὰ γίνω τζόκεϋ και σπóρτσμαν καθβαλάρης.

Ἀφήσωμεν πρὸς τὸ παρὸν μεταλλευμάτων ρῦπον,
και μὲ φροντίδας ἀληθεῖς και μ' ἔρωτα και κόπον
θεῦτε καλλιεργήσωμεν τὴν γενεὰν τῶν ἵππων
καθὼς καλλιεργήσαμεν κι' ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων.

Πρὸς τούτους τώρα στρέψωμεν
κι' ἵππους ἀγῶνων θρέψωμεν,
κι' εἰς μάχας ἐξορμήσωμεν σφριγῶντες ἐξ ἀνδρείας
μὲ τᾶλογα τῆς ἀστραπῆς και τῆς καθβαλαρίας.

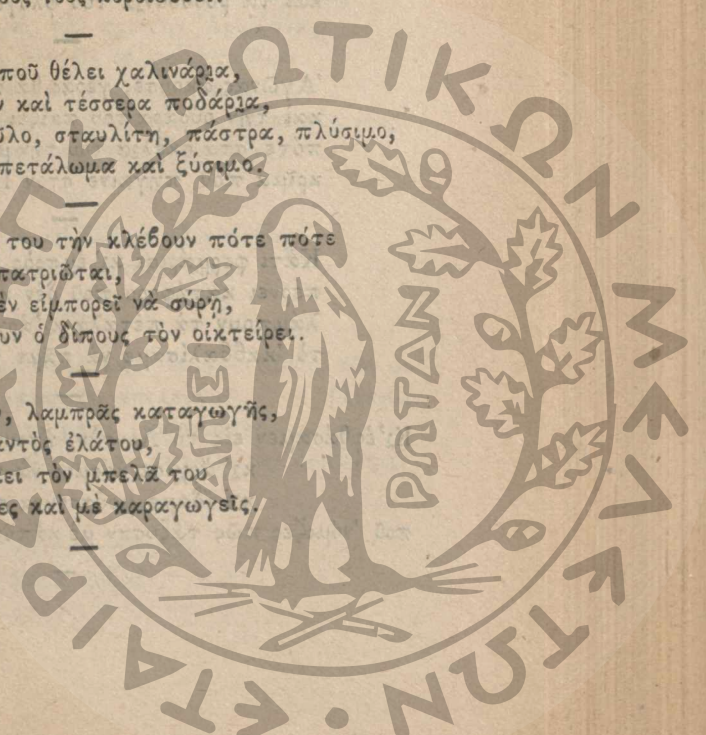
Ἴππος, ζῶν ρωμαλέον
και πρὸς ὅλους ἀρεστόν,
δόξα τῶσων Βασιλείων,
χαρμονὴ πολεμιστῶν.

Ἴππος, ζῶν εὐγενές,
ποῦ και κάθε κουνενές
ὅταν τὸ καθβαλικεύῃ
τοὺς πεζοὺς τοὺς κοροϊδεύει.

Ἴππος, ὠραῖον ζῶν, ποῦ θέλει χαλινάρα,
ἔχον οὐρὰν και χαίτην και τέσσαρα ποδάρια,
ἵππος, ποῦ θέλει σταῦλο, σταυλίτη, πᾶστρα, πλύσιμο,
σανὸ, κριθάρι, χόρτο, πετάλωμα και ζύσιμο.

Ἄλλ' ὅμως τὴν τροφή του τὴν κλέβουν πότε πότε
δίποδες πατριῶται,
και μήτε τῶνα πόδι δὲν εἰμπορεῖ νὰ σύρῃ,
και τότε τὸν τετράπουν ὁ δίπους τὸν οἰκτεῖρει.

Ἴππος, ὠραῖον ἄλογον, λαμπρὰς καταγωγῆς,
φίλος παντὸς ἐλάτου,
μὰ βρῖσκει τὸν μπελᾶ του
μὲ τῶσους καροτσέρηδες και μὲ καραγωγίς.

"Ιππος, ὠραῖον ἄλογον, ποῦ καὶ μὲ τὰ τραμβάδι
μαρτύρια τραβάει,
κι' ἀπὸ τὸ πρῶτον μένος του δὲν μένει τὸ μισό του
κι' ὡς Ἀχαμνῶν γίνεται τοῦ πάλαι Δὸν-Κισώτου.

"Ιππος μετέχων ἀληθῶς τιμῶν καὶ μεγαλείου,
Ξάνθος, Βουκέφαλος σκιρτῶν καὶ Δόρκων Ἡρακλείου,
ἄκαμαντόπους, λιγερὸς, ἀντάξιός Πινδάρου,
ἵππος καρότσας, ἀραμπᾶ, καὶ βιζαβὶ καὶ κάρου.

"Ιππος, ποῦ μὲ τὸ κάλλος του σὲ κάνει νὰ χαζεύης,
ἵππος πολέμων ἐξαλλος μὲ πόδι σὰν φτερό,
ἵππος, τῶν ζῶων καύχημα, ποῦ κάποτε τὸν ζέβεις
καὶ σὲ στοὺς μαγκανοπήγαδο γιὰ νὰ τραβᾷ νερό.

"Ιππος εἰρήνης ἥρεμος, ποῦ κάποτε κλωτσᾷ,
καὶ τὰ τιμὰ σου μούτσουνα τὰ κάνει σὰν πατσᾶ.
"Ιππος, ὅπου κι' οἱ σήμερον τὸν ψάλλουν τροβαδούροι,
ἐκ τούτου γίνεται θαρρῶ καὶ τὸ μισὸ γαϊδούρι,
ποῦ λέγεται κι' ἡμίονος καὶ στὴν ἀπλὴν μουλάρη,
λακτίζει δὲ σὰν Βουλευτὴς ὅταν θυμὸς τὸν πάρῃ.

Ἀμέσως φέρτε τὸν γαϊδάρό μου
γιὰ νὰ τὸν μάθω σ' ἀγῶνας δρόμου,
καὶ νὰ πηδήσῃ κι' ἐκεῖνος φράκτας,
τάφρους, χιμάρρους καὶ καταρράκτας.

Τέτοια φωνάζω στὴν Φασουλῇ μου,
κι' ἀμέσως βλέπω μὲς στὴν αὐλή μου
λαμπρό, περήφανο, καὶ δίχως σέλα
γαϊδούρι ξέστρωτο, τὸ λένε Τρέλλα.

Κτυπᾷ τὸ πόδι του, σκάθει τὸ χῶμα,
μασσᾷ τὸ σίδερο, πᾶχει σὲ τὸ στόμα,
κι' ἀχνίζουν κόκκινα σὰν ματωμένα
καπούλια διάφανα καὶ φαγωμένα.

Τρῶν ἀλογόμυγαις τὰ πισινά του
γιὰ νὰ πληθύνωνται τὰ βόσκανά του,
ὀλόρθ' ἢ χαίτη του, τὰ δροῦ ταῦτά, καὶ
τὰ ρουθούνη του φλόγα, φωτιά.

Ἀγῶνας ἔκρουσε, γέρας θὰ πάρῃ,
καὶ τὴν οὐρά του παίξει μὲ χάρι,
πότε στὰ σκέλια του τὴν μισοκρύπτει,
κρέμα ποῦ πῆγαινε στὸν Ποδονόφτη.

Κάτι φερμάρισε κι' ἐμπρὸς πετεινέται,
πέρνει κατήφορο ποῦ δὲν κρατεῖται,
λαμπουν τὰ πετάλα κι' ἀρχίζει γκάρισμα,
τὸ κάββαλίσαι νὰ πᾶμε χάρισμα.

Κι' ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Λονδάν, ἦγουν στὸν Ποδονόφτη,
κι' ἀρχισε κύμνος νὰ γελᾷ,
κι' ἴδαμε μούτσουνα πολλὰ,
ποῦ νόμιζες πῶς τάζυσαν μὲ κάποιον τυροτρίφτη.

Τί θέαμα, ποῦ σ' ἔκανε νὰ θέλῃς νὰ δαγκώνῃς,
ἐνόμιζες Ἡρακλείου πῶς ἐξεργάγη σκόνῃς,
κι' ἀνέκραξα περίτρομος μετὰ τῆς γυναικὸς μου,
τῆς Μαρτινίκας ἐκρηξίς, συντέλεια τοῦ κόσμου.

Τῶν Ἀμαζόνων ἔβλεπες τὰ νέα τὰ φουλάρια
νὰ κατακουρελιάζωνται σὲ σχοῖνους καὶ πουρνάρια,
καὶ μαυρομάνναις ἔτρεχαν μὲ τόσα βυζανάρια,
καὶ δὸς του κλαίγανε κι' αὐτὰ
ὅσο 'μποροῦσαν δυνάτ',
κι' οὐτ' ἔστρεφαν τοὺς τζόκευ νὰ δούνη τὰ στριγγλάρια.

Σκόνῃ λευκῇ καὶ κόκκινῃ, χρωμάτων διαφόρων,
ἀπέκρυβε τὸν οὐρανὸν καὶ τοῦ Λονδάν τὸν γῶρον,
καὶ μὲ στροφὰς καὶ μ' ἐλιγμούς πολλοὺς καὶ διαφόρους,
τῶν νέων καββαλάρηδων ἐστούμπωνε τοὺς πόρους.

Βλέπω 'μπρὸς μου καὶ τὴν Στέλλα καὶ τὸν Μπόμπι
βλέπω κι' ἄλλα... πῶς τὰ λένε δὲν θυμοῦμαι καὶ καλά.

Βλέπω τζόκευ στολαῖς,
ἄσπραις, μαύραις, παρδαλαῖς,
τοὺς καράδες, τοὺς ψαρήδες,
τῆς φοράδες, τοὺς ντουρηδες,
τὸν Ἀπόλλων ἀντικρύζω καὶ τὸν Ζεφυρον παρῆκει,
βλέπω καὶ τὸν Μπιρμιπλάκο, κι' ὁ Κισμέτ ὀλόρθος στὰ
ὅλα πρῶτης ἀλογάκια κι' ἀπὸ ράτσα διαλεκτὰ,
ξένα, ντόπια, καὶ μικτὰ.

Τοῦ Λονδάν κανεὶς δὲν βλέπει
τὴν σκονίστραν τὴν ὑπάτην,
ἵππος ἵππον ἀνατρέπει
κι' ἀναβάτης ἀναβάτην.

Ποῖος κόσμος, ποῖα σκόνῃ,
ποῦ φωνάζεις ὀχνοῦς,
καὶ θαρρεῖς πῶς ἐξισώνει
τοὺς ἀσῆμους καὶ τρανοὺς.

Κουκουλόπουλον ἄσπρα νέφη
καὶ τοὺς πρῶτους τῆς Αὐλῆς,
στέμμα σκόνῃς περιστέφει
Διαδόχους, Βασιλεῖς.

Τὸν περὶ τῶν ὅλων κῦδον
ρίπτουν εἰς τοὺς μαχητὰς,
φεύγουν ἄλογα τὸν στίβον
κι' ἐξορμοῦν στοὺς θεατὰς.

Στὰ χωράφια πανοικεῖ
τρέχουν Ἀμαζόνες τόσαι,
πανικός κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε.

Ἐφρίξαν φιλίπων πλήθη
κι' ἀφθονοὶ ἰδρὸς ἐχύθη
ἐκ σκονοστεφῶν μετώπων
ἵππων, τζόκευ, κι' ἀνθρώπων.

Σπόρτσμαν κι' ἵπποι σφριγγηλοὶ
ἔπεσαν ἀσπαίροντες,
νέοι πῆγαν πολλοὶ
κι' ἦλθαν ἄσπροι γέροντες.

Κι' ἐγὼ τῆς σκόνῃς ἔβλεπα τὸ νέον μεγαλεῖον,
κι' ἐρώναζα περιχαρὴς ὁ σκόνῃς μεταλλεῖον,
ἐπεὶ δηλώσεις προκαλεῖς παντοτεινῆς μουρμούρας,
κι' ἂν δὲν σ' ἐκμεταλλεύεται κανένας Τζῶν Τζαμούρας,
ἡμᾶς ἐπὶ λυμάνισαι τοῦ κόσμου τὴν τζα-μούρη...
Π.—Θὰ φῆς καμμιὰ ξανάστροφη γι' αὐτὸ τὸ καλαμπούρι.
Φ.—Δὲν πρέπει πάντα σὸβαροὶ τὸν κόσμον νὰ σπουδάζουμε,
ἡμεῖς οὐ καὶ χωρατὰ γιὰ νὰ διασκεδάσουμε.

Λοιπὸν μᾶς τρόμαζε ποῦ λὲς ἵππων κι' ἵππῶν βρόντος,
καὶ κραταῖος ἐμάχετο πρὸς Καπιτωλίην Τσόντος,
πρὸς τούτους δ' ὁ Βερύκιος, ὁ δὲ Γεννηματᾶς,
τὸ τί θὰ πῇ βερύκοκο δείχνει στοὺς μαχητὰς,
μὰ κι' ἄλλοι διεκρίθησαν τῆς ἱππικῆς χορείας,
ἐνίκησε κι' ὁ Μπαρτουλῆς ὁ τῆς καββαλάριας.

Εὐθὺς τὸν Πήγασο φέρτε, κι' ἡ σκόνῃ
γίνεται πέλαγος καὶ μᾶς πλακώνει.
Νοιώω τὸ χῶρο τῆς φωτιάς ζεστό,
ἔλα, κύρ Μέντιε, καὶ δὲν βαστῶ.

Πῶ! πῶ! Θεούλη μου! σκότος, βρογχή,
ἀνεμοστρόβιλος, θεοποντή,

νάτην! ὑφόνεται, μᾶς κουκουλίνει,
ρουθούνη, στόματα, τὸ πᾶν βουλώνει.

Αὐτὴ κανένα δὲν διακρίνει,
καὶ στοὺς πολέμους καὶ στὴν εἰρήνη
αὐτὴ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἀνθρώπους
λευκοὺς τοὺς βγάζει κι' ἀσπροπρόσωπους.

Τέτοια φωνάζω, καὶ προτὸν νὰ παύσουν τὸν ἀγῶνα,
πῆρα τὴν Φασουλῇ μου, τὴν πρῶτην Ἀμαζόν,
καὶ πλῆθος διέτρεχον λευγῶν τε καὶ σταδίων
καὶ δρόμους ἐπηδήσαμεν πολλοὺς μετ' ἐμποδίων,
καὶ πρὶν ἀπ' ὅλους φθάσαμε, πρῶτοι τὴν νίκην φεροντες,
πρῶτοι τὸν Ποδονόφτειον κονιορτὸν ἐξαίροντες.

Χάσαμε καὶ τὸν γαϊδάρο κι' ἦλθαμ' ἐδῶ πεζοί...
κοῖμα ποῦ δὲν ἐπῆραμε καὶ τὰ παυῖα μαζί.

Π.—Πῆγα κι' ἐγὼ, βρε Φασουλῇ, στοὺς στίβους τῶν φι-
κι' ἐγύρισα ποδαρὸν μετὰ τὸν ἐπιλοίπων, [λίππων
κι' ὁ Ποδονόφτης ἔγινε γιὰ μέγα Ποδονόφτης...
Φ.—Τί κρύος εἶναι κι' ἀνοστός 'στ' ἄστεια σὰν ξεπεφτῆς.

Π.—Ἐτρεχαν κοῦτσὸι στραβοί,
σούστας, κᾶρα, βιζαβί.

Πήγανε 'στὸν Ποδονίφτη
καὶ γυρίσανε σὰν γύφτοι.
'Φάγανε καὶ κοντακίδια μὲ φρουρῶν ὑποκοπάνους
κι' ἤλθαν κοψομεσιγμένοι 'στὰς κλεινὰς ἱοστεφάνους.

Φ. — Τίς ἀνὴρ ἢ ποῖον βρέφος
σὲ κονισαλέον νέφος
καὶ πυκνῶν χωμάτων ὄρος
δὲν ἐξήρθη παραφόρως;

Π. — Ποῖος ἀνοιξε τὸ στόμα
καὶ δὲν 'βρῆκε μέσα χῶμα,
κἂν τεμάχιον ἀχύρου,
κἂν καὶ κόκκον καββαλίνας
τῆς Φροῦ Φροῦ καὶ τοῦ Ζεφύρου,
τῆς Γιαννούλας, τῆς Παυλίνας;

Φ. — Τίς τὸν στίβον διατρέχων νέος ἵππος κἂν ἱππότης
δὲν κατέπεσεν εἰς λάκκον, δὲν ἀπέμεινε χωλός;
τίς ἐκεῖ δὲν ἐλευκάνθη, βασιλεὺς ἢ στρατιώτης,
εἴτε πλούσιος ἢ πένης, δίκαιος κι' ἀμαρτωλός;

Π. — Ποῖος δὲν ἤλθε σκονοχάφτης,
φίλιππέ μου Φαουλῆ;
πάντες ἔφαγαν ἐκ ταύτης,
ποῖος ὀλίγο, ποῖος πολὺ.

Φ. — Ποῖος ἀπὸ νέφη σκόνης στροβιλίζοντα κι' εὐώδη
δὲν ἐξύμνησε τὰ κάστρα τῶν Ρωμῶν τὰ νεφελῶδη;
Τίνες ἐπ' αὐτῶν ἀνῆλθον φουσκαμένοι σὰν μπαλόνια
καὶ κατόπιν δὲν κατῆλθον φορτωμένοι μὲ γαλόνια;
Τίς Ρωμῆος νεφελοκόκκυξ, εἴτε νῆστις ἢ χορτάτος,
σὲ κονιορτοῦ νεφέλας δὲν 'στερέωσε τὸ κράτος;

Π. — Τίς οὐκ ὄψεται καὶ ταύτην τὴν μητέρα τὴν Ἑλλάδα
ἐπὶ νεφελῶν πετώσαν εἰς τῆς σκόνης τὴν κοιλάδα,
κι' ἐρχομένην ὁσονούπω μετὰ δόξης ὅπως κρίνη
τοὺς θανόντας ἐν πολέμῳ κι' ἀναστάντας ἐν εἰρήνῃ;

Φ. — Τότε χωρισμός θὰ γίνη τῶν προβάτων κι' ἐριφίων,
τότε δὴ κρίνει τὰς πράξεις χρήστων, χλούνων τε κι' ἀφύων.
Τότε θὰ κριθῇ δικαίως καθενὸς Ρωμῆου σοφία,
κάθε μέγας καὶ μικρός,
κι' ὁ Θανάσης ὁ Λοκρός,
κι' ὁ Βασίλης τῆς Χαλκίδος, κι' ὁ σὶρ Τζῶν κι' ἡ συντροφία.

Π. — Τότε θὰ κριθῇ δικαίως κι' ἡ διοίκησις κι' ἡ Θέμις,
ποῦ θ' ἀκούης καὶ θὰ τρέμης,
τοῦ παπούλ' ἢ φαβορίτα, τοῦ Ζαήμη τὸ μουστάκι,
κι' ὅλων τῶν ἐπιφανῶν,
καὶ τὸ δάσος τὸ παρθένον τῆς Μονῆς τοῦ Γαλατάκη
καὶ τῶν ἄλλων τῶν Μονῶν.

Φ. — Τότε θὰ κριθοῦν κι' αἱ νίκαι κατ' ἀπίστων καὶ βαρ-
κι' ἀνιδρύσει πυραμίδας ἐκ λαφύρων καὶ λαβάρων, [θάρων,
καὶ μοιράσει τὰς μερίδας ἵππων, μούλων, καὶ γαϊδάρων.

Καὶ τὸ χέρι τῆς μητρὸς
σὲ χρυσῇν θὰ γράψῃ πλάκα:

κλέβε πάντα γιὰ νὰ τρῶς
κι' ἄρπαζε γιὰ νὰ χῆς, βλάκα.

Τότε πλήθη θ' ἀλαλάζουν
καὶ τὴν πλάκα θὰ φυλάζουν,
ἢ δὲ φίλιππος Ἑλλὰς
μὲ τὰς δράσεις τὰς πολλὰς
μέσα σὲ λευκὴν νεφέλην ἀπὸ σκόνης μεγαλείου,
λύραν κρούουσα Πινδάρου,
στέφει δόξαν Βασιλείου,
ἐν πολλοῖς φιλογαϊδάρου.

Π. — Τότ' ἐν αἴγλῃ φαεινῇ
φιλοδίκαιος κρίνει
τοὺς υἱοὺς τῆς τοὺς γενναίους, ποῦ τοὺς ψάλλουν ἐνεκὶ
μαχητῶν φιλογαϊδάρων καὶ φιλίππων γενεαί.

Φ. — Τότε δὴ καὶ σὺ κι' ἐγώ,
ποῦ γιὰ τᾶλologa σφριγῶ,
θ' ἀνυμνήσωμεν τὸ κάλλος τῶν ἀλόγων τῶν γενναίων,
ποῦ τὴν πλάσιν ἀφυπνίζουν τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων.
Κι' ὅπως ἔχει γίν' ἡ σφαῖρα, Περικλῆ συφοριασμένε,
τῶνομά σου νὰ τᾶλλάξης, λογικὸ νὰ μὴ σὲ λένε.
Τοῦτο τῶνομα μοῦ φέρνει μὴ μεγάλη σιχασιά,
κι' ὅπως ξέρεις τὸ νομίζω τὴν χειρότερη βρισιά.

Π. — Παῦσε πλέον τὸ βρισίδι,
φιλογαῖδαρε κασσίδη,
καὶ τὴν σκόνῃ τῆς Ἀθήνας καὶ τὴν σκόνῃ τὴν ἀπέξω
σοῦ τὴν φτύνω μὲς 'στὰ μούτρα, κι' ἔλα 'μπρός νὰ σοῦ

**Καὶ καυπόδαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

'Ιδοὺ καὶ πάλιν ὁ πολὺς,
ὁ Φάρος τῆς Ἀνατολῆς,
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον ἀνάμεστον ἐξ ὕλης
ῥαΐας καὶ ποικίλης,
κι' ἔχον εἰκόνας γλαφυρὰς τοῦ Πατριάρχου κι' ἄλλων
ἱεραρχῶν μεγάλων.
Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐκδίδεται φροντίδι
Γιώτα Σακελλαρίδη.

Εἰς τὸ Κουρεῖον τὸ γνωστὸν τοῦ Γιάννη τοῦ Μπεράτη
ἐκεῖ 'στῆς Νίκης τὴν ὁδὸν σταμάτησε, διαβάτη.
Μονάχα τέσσερης δραχμαῖς τὸν μῆνα σὰν πληρώνῃς
ξουρίζεσαι, κουρεύεσαι, καὶ κατακαμρόνεις.

'Στὸ Παρθεναγωγεῖον τὸ πρῶτον τῆς Σκορδέλη
πολὺς ἐπῆγε κόσμος καὶ τινες τῶν ἐν τέλει,
κι' ἐτρούφησαν εἰς θεὰν γυμναστικῆς εὐχάριστον,
συγχαίροντες τὸν Ζοῦτερ, τὸν γυμναστήν τὸν ἀριστόν.

Ὁ Μπέκ βιδελίον ἔδωκε περὶ Νευρασθενείας,
ἔργον τοῦ Προῦστ καὶ τοῦ Μπαλλέτ, χάριν τῆς κοινῆς
'Ορέστης ὁ Δαλέζιος μετέφρασεν ἐσχάτως,
'Ἀσκληπιάδης ἐμβριθῆς κι' ὑψηλῆς βαρβάτος.